

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. XXIII. Cardinalis Paleottus, & Cardinalis Mondouus tractant nunc
primùm cum Camillo, & cum Sede Apostolicâ, de erigendâ Congregatione
in Religionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

CAPVT XXIII.

Cardinalis Paleottus & Cardinalis Mondouus tractant nunc primùm cum Camillo, & cum Sede Apostolica, de erigenda Congregatione in Religionem.

NEcdum tres anni à confirmatione Congregationis nostræ transferant, cum sub eodem Pontificatu Sixti V. qui confirmauerat, cœptum est agi de ea erigenda in Ordinem Religiosum. Cuius tractationis inde nata est occasio, quòd quidam nostris, aliquoties ad quosdam Nobiles à Paleotti Cardinalis aula moribundos aduocati, vt ipsis, ad bonum ac salutarem vitæ exitum monendo, hortando, consolando, subuenirent; ita eidem Cardinali, qui suis omnibus semper in extremo illo certamine aderat, suam probarant operam, vt Congregationem hanc saluti multarum animarum, præsertim in vltimo & tanti momenti conflictu, perquam vtilem atque accommodam iudicaret. Vnde multis verbis & argumentis cum Camillo egit, vt Bononiam (quæ eiusdem Cardinalis patria, & Archiepiscopatus erat) aliquos è suis ad fundandam inibi domum mitteret, cui promouendę opem quoque
& fa

& fauorem omnem promisit. Sed respondit Camillus, in illo tempore & rerum statu, propter Sacerdotum in Congregatione penuriam, qui tamen ad talem fundationem necessarij essent, fieri id minimè posse; nam pluribus ad Sacerdotium ex defectu patrimoniij viam non patere. Cui subiunxit Cardinalis, non minimum hunc esse defectum, sed longè maximum, qui ita impeditam teneret Congregationem: proinde cum Cardinale Mondouo, eius Protectore, de remedio quod afferri possit, se communicaturum. Qui postea inter se collocuti, tandem vnanimiter concluderunt, nullam aliam opportuniorè videri patere ad Sacerdotium viam, quàm si Congregatio in Religionem erigeretur. Ex quo tempore, hoc est, à medio circiter Iulio anni millesimi quingentesimi octogesimali noni cœpit hoc negotium proponi in curia Romana considerandum. Tantò autem ardentius iidem Domini Cardinales in illud ferebantur, quòd per absentiam Camilli (qui, vrgente Paleotto, ac prorsus ita volente, Bononiam vnà cum Curtio & aliis duobus sociis, domus statuendæ causâ, concesserat) nihil rerum ob penuriam Sacerdotum Romæ gerebatur. Inde autem reuersus Romam mense Octobri eiusdem anni, post multas cum viris doctis & sapientibus con-

104 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
sultationes, tandem vnâ cum Patribus Blasio
Oppertis & Francisco Propheta vnâ vitæ
formulam concepit, in qua tam gubernandi
modus, quàm instituti ratio & substantia
continebatur. Eam in charta descriptam Ca-
millus Cardinali Mondouo, Cardinalis Six-
to V. Pontifici obtulit, vt auctoritate Apo-
stolica confirmaret. Pontifex autem huius
promouendi instituti satis sua sponte cupi-
dus, eandem formulam Congregationi Sa-
crorum rituum commisit; cui Congrega-
tioni intererant Cardinales, Gesoaldus
Mondouus, Paleottus, Columna, Borro-
mæus, & Sfondratus. In progressu porro ex-
aminis variæ multorum virorum vrbis Romæ
illustrium opiniones palàm factæ sunt. Qui-
dam enim ambigebant, expediretne istam
Professionem concedere, assererebantque il-
lud institutum esse totum fundatum in ex-
ternis circa proximum occupationibus, ac
proinde non posse multo tempore consistere,
nec ab hominibus dissolutis ac refractariis
factum tectum diu conseruari, dum quidam
operariis vteretur voto obligatis. Quatuor
videri sibi melius fore, si via aperta relinqueretur,
per quam foràs amandari possent illorum
quorum vita certo tempore probata non
commodare instituto reperiretur. Arque huius
opinionis fuere inter alios B. Philippus Ne-

Nerius, P. Franciscus Toletus, Palatii Pontificij illo tempore Theologus, qui postea fuit Cardinalis, & Cardinalis Aldobrandinus, qui postea fuit summus Pontifex. Alij quidam è contrario, fatius esse indicabant omnes voto obligari, ne detur, inquebant, occasio bonis abscedendi: Professionem insuper non solum ob instituti perpetuitatem, verum etiam propter eximios fructus, qui tam pestilentiae quam sanitatis tempore sperari possint, esse necessariam. Concludebant porrò ex eo, quòd hoc institutum humanis sensibus maximè repugnaret (quippe cuius sit proprium in locis infectis & malè sanis continuò versari) durare diu firmum non posse, si liberum & omni solutum vinculo linqueretur, praesertim in calamitatibus pestilentiae, quibus multi reperirentur, qui cum tanto vitae suae periculo ista charitatis officia exercere (si quidem liberi essent) respuerent: at verò sanctis suis votis obligati in omne tempus ad eiusmodi munia sese confirmatum & corroboratum irent. Ex quo etiam consequeretur, vt magna fieret operariorum ad Congregationem, & praecipue Sacerdotum accessio, cum scilicet animaduernerent voto paupertatis pandi sibi ostium ad Sacerdotium: deinde verò cum intelligerent se voto solemni Deo dedicatos,

106 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
procul dubiò longè liberiùs ac liberaliùs in
omne mortis periculum pro Dei amore &
salute animarum se deuoturos. Ad illud ve-
rò quod afferebatur de dissolutis ac refracta-
riis, respondebant, numquam aduersus eam
pestem defutura summo Pontifici remedia
cui semper liceret purgationem in futurum
(vti tum expediens videretur) permittere:
sed nunc omnino necessarium esse, professio-
nem, tamquam totius ædificij basim ac fun-
damentum, concedere. In hanc iuere sen-
tentiam inter alios, cùm ipse in primis Ca-
millus, tum Cardinales Paleottus, Mondo-
uus & Sfondratus, qui deinde fuit Pontifex,
& Professionem confirmauit. Hæ ergo &
similes rationes in tantum præualuerunt, vt
in dicta sacrorum Rituum Congregatione
tandem determinatum sit, concedendam
esse Professionem. Verùm interea tempo-
ris, quo Cardinalis Gesoaldus diem expe-
ctat referendi ad Pontificem, ecce ipse Pon-
tifex (ita placitum Deo fuit) ad vigesimam
septimam Augusti, anno millesimo quin-
centesimo nonagesimo vitâ excedit. Vn-
de Camillus non mediocrem percepit do-
lorem, amisso nimirum tam bono & san-
cto & erga suam Congregationem tam pro-
penso Pontifice, vt non dubitaret, eum,
quemadmodum antè in Congregationem
ere-

erexerat, ita nunc quoque, postquam ita determinatum ac statutum fuisset, in Religionem esse erecturum.

CAPVT XXIII.

Camillus opitulatur infirmis S. MARIAE DE ANGELIS ad Thermas.

PAullò ante Sixti Quinti Pontificis mortem, dum de Professione in vtramque partem, vt iam dictum est, disceptaretur, commodum Camillo tempus oblatum est, quo suam erga pauperes infirmos ardentem charitatem in publicum depromeret. Nam Romæ in monte Quirinali tam maligna grassari febris cœpit, tamque pertinaciter inhaerere infirmis, vt vix vlli, quem semel attigisset, mortis effugio locum relinqueret. Sed illos speciatim holoserici villosi textores inuasit, quos Sixtus Quintus sanctæ memoriæ ad introducendam serici artem Romam acciuerat: & quibus totam illam habitationis partem (quæ ipsius vineæ contigua erat, & Templo S. Mariæ de Angelis ad Thermas proxima) incolendam attribuerat. Illorum igitur maiorem partem, non curato nec artis nec laboris fructu, mors importuna demersit. Res sanè erat maximè digna miserationis, videre tantum populum tam miserè
com-